

Borderline

Egy hópehelycsillag van az ablakon.
A többit levettem.
Most meleg van, nyár.
Ránézek a kék műanyagra, felidéződik a hideg.
Fázol, ha nem tudod, mi lesz, nem tudod, mit fogsz csinálni.
Csinálsz, de nem tudod, jó-e.
Nem mondanak róla semmit, nem szidják.
Köthetnék babákat, akkor ott a baba.
Örülneek neki, nem tudok kötni.
Irodába járhatnék rendesen.
Rendesen, minden reggel irodázni, kávé, kollégák.
Kávé, kollégák, míting, úgylis megkefélnek.
Így meg nem, nem biztos, biztos nem a liftben.
Estét akarok, nem ezt a nappalt, sötétben fényeket.
Idegesítő rigózaj, ordító állatok, rájuk ordítok.
Még tíz órát fogok így ülni, nem hallom, ha szólnak.
Gyűrött, sós, kevés, elkések, csak utóbb derül ki.
Ha elém állnak, bólintok.
Kézimunka, néha visszatér, ezt kéne.
Kávét főzni, fénymásolni, kiverni neki, nem gondolkodni.
Kitalálni. Akármit ki lehet találni, lenyom a pokrócra.
Nem kell felállni legalább.
Mégse mondom, hogy a kezemmel kéne.
Mosogatóronggyal itatom fel a plédről a foltot. Csak tea.
Sorokat csinállok egymás alá.
Átalakítom vagy úgy hagyom, jobb, ha átalakítom.
Félelem helyett járhatnék kettőkor haza vagy négykor.
Vennék zsemlet meg tejet meg konzervbabot.
Inkább mégis ez a félelem.
Szörgombóc van a számban, hogy nem találom el.
Hogy más, mint amit akartam.
Beszívom a hajában maradt benzinszagot.
Ez nem azt jelenti, hogy a szeretőm.

A konyhaablakból

látom a mamát. Körbepárnázott
fémfotelben ül. Remeg a feje.
A keze, a térde, az álla, semmi ritmus.
Akadozva vesz levegőt.
Azt főzök, amit kér, kiszólok néha,
jól van, mama? Biccent.
Vagy remeg. A hangja is, a nyelés is, vizet
iszik, ha rászólok, hogy igyon.
Ivásra szoktató csőrös babapohárból,
a fele félremegy.
Hagymát darabolok, pirítok,
sós lét nyomkodok, csípi a sebet az ujjamon.
Tökfőzelék, tejföl helyett tejszín, jó krémesen.
Istenem, a mama.
Rásüt a nap, fejbőre a szürkésfehér tincsek
alatt rózsaszín. Tűz a nap. Szeleburdi család,
a Dédi, mintha őt is ugyanígy felejtették
volna kint az erkélyen, egyszer csak
elérte a nap. Kiszaladok, az árnyékba
húzom, igyon, mondom.
Lélegzik, iszik, nem halt meg, jól van.

Mucur

Volt egy zsemleszínű tacsókó.
Neve Mucur, nem jelent semmit.
Egyszer megharapta az utcán egy kutya,
tenyéryni rész lifegett a combján,
csak gubbasztott a padlásfölgjáróban.
Anyu tatárbifszteket csinált. Adtam
a szájába pici húsgömböket.
Mintha hirtelen gyógyult volna meg,
nem emlékszem hegre.
Egy reggel eltűnt. Aztán lett egy
fekete tacsókó, Mütyürnek hívtam,
hogy legalább hasonlítson a nevük.
Nem szerettem. Csak sétáltatni,
mert mindenki megnézte.
Fütyültek utánam a fiúk.

SZLOVÁK-MAGYAR

